

ΜΥΣΤΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ

ΕΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΗΤΟΥ.

(Από της ὁδοῦ Σταδίου ἄχρι τοῦ μέσου τῶν Πατησίων).

Θεός! Ὀλίγο τὴν μύτην ἔχει μεγάλην! Ἀλλὰ μάτια, μάτια... Σφάζουνε τῆς διαβόλισσας!

(Συναντᾶται μετὰ φίλου του).

**
*

- Πῶς εἶσαι;
- Καλὰ, φίλε μου.
- Γιὰ ποῦ τῶδαλες;
- Ὡς, τὰ Πατήσια. (Αποχαιρετῶνται).

**
*

Οὐφ! χωρὶς νὰ σὲ σταματήσῃ δὲν γίνεται· νομίζει ὅτι θὰ σὲ σκοτώσῃ ἂν δὲν σ' ἐνοχλήσῃ...

**
*

Ἀέρας! Πετᾶ, δὲν περιπατεῖ. Σὰ ροδосύννεφο! Τὰ μέρη δὲν εἶναι τίποτε· ἀλλὰ τὸ ὄλον, τὸ ὄλον... τρελλαίνει.

**
*

(Τὸν ἐρωτοῦν περὶ τῆς υγείας του ἐκ τοῦ ἀντιθέτου πεζδρομίου).

- Καλὰ, καλὰ.—Τί; Μὰ δὲν ἀκούω!
- (Μετὰ δυνατῆς φωνῆς). Θὰ πᾶς σ' τὸ θέατρο ἀπόψε;
- Ναί, ὄχι, χαίρετε, χαίρετε.

**
*

Σ' τὸ διάβολο! Μέσ' τὸ δρόμο, ἂν θὰ πᾶς ἢ ἂν δὲν θὰ πᾶς σ' τὸ θέατρο!

(Ἐπανέρχεται εἰς τὴν πρώτην ιδέαν του).

**
*

Νὰ μ' ἐπαιρνε· νὰ τὴν ἐπαιρνα· 300 φράγκα βιάζω τώρα ἀπάνω κάτω· ἂν ἔχῃ κι' αὐτὴ 200 ἀπὸ τὴν προικὰ της, 500, δὲν εἶνε ἄσχημα.

Καλὲ τί θὰ κάμῃς μετ' 500· οὔτε γιὰ τὸ φαγῇ δὲν φθάνουν.

(Τραγουδεῖ ἐν αἵρ ἐκ τῆς Jolie Parfumeuse).

**
*

ὦ! μὰ τί ῥάχη εἶναι αὐτὴ, τί τσακίστρα· μόνο σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα βλέπω ῥάχιν ἐκφραστικὴν. Κύτταξε, κύτταξε, νομίζεις ὅτι σοῦ μιλεῖ.

(Τοῦ τραβᾷ εἰς φίλος ἕνα γιὰ καὶ ἀπὸ πίσου).

- Ἄ! ἐσὺ εἶσαι;
- Τί μοῦ κάνεις;
- Καλὰ.
- Ἀντίο, καὶ μένε, γιατί βιάζομαι. (Προχωρεῖ).

**
*

Δόξα σοι ὁ θεός! Τί βρωμοανατροφή! σ' τὸ διάβολο!

**
*

Αὐτὴ εἶναι κομμάτι· ζωντοχήρα· ὅσο νὰ πῆς θάβαλε γινῶσι. Νὰ τελειώσῃ ἡ δουλειὰ ποῦ σχεδιάζω, νὰ τὴν πάρω...

(Ὁμάς ἐξ φίλων ἔρχεται καταπάνω του· εἰς ἀπόστασιν ἑκοσι βημάτων ἀρχίζει βροντωδῶς τὸ: ὦ! ὦ!)

- Βρὲ, ποῦ πᾶς;
- Ἔρχεσ' ἀμαξάδα;
- Χθὲς σ' τὸ μπάλο τὸ παρεξήλωσες.
- Γιὰ νὰ σοῦ πῶ.
- Εἶδες τὸ κομμάτι σου;
- Ἐ! πάμε τώρα!
- Τί βιάζεσαι βρὲ ἀδελφέ;
- Μὰ με ποῖο νὰ πρωτομιλήσω.
- Ἐ! αἴντε, τράβα!

(Ἄλλος τοῦ πιάνει τὸ χέρι, ἄλλος τὸν ἀποχαιρετᾷ δι' ἐνδε τοιμμήματος, τρίτος διὰ μιᾶς θωπείας ἐπὶ τῆς παρειᾶς, τέταρτος τοῦ τραβᾷ τὸ γέρι, ἄλλος τοῦ καταφέρνει μίαν ἐπ' ὤμου καὶ οὕτως διαλύονται).

**
*

(Ἀρσάνων δυνατά). Ah! mais, ah! mais, ah! mais, ah! mais.

**
*

Κᾶτι πολὺ μὲ βλέπουνε ἀπόψε τὰ κορίτσια. Εἶναι κι' αὐταὶ σὰν ἐμᾶς. Ὅπως τὰς ἐπιθυμοῦμε, μᾶς ἐπιθυμοῦν. Νὰ μὴν ἐμεσολάβει ἡ κοινωνικὴ βλακεία, κι' ἐμεῖς κι' αὐταὶ θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς.

**
*

(Ἐνῶ κατέρχεται τὴν ὁδὸν συναντᾷ μίαν γνώριμην, ἐρχομένην ἀντιθέτως αὐτοῦ· τὴν στιγμὴν καθ' ἣν βάλλει τὴν χεῖρα νὰ χαιρετήσῃ, στρέφεται πρὸς τὰ ὀπίσω· ὁ χαιρετισμὸς ἐχάθη.)

Τί guignon! Ἀλλὰ εἶδα τὴν γωνίαν τοῦ χείλους της· τὸ κατάλαβε καὶ γέλασε!

**
*

Τί φιστικάκι. Εἶναι καὶ δὲν εἶναι δεκατεσσάρων ἐτῶν! Τώρα ὅλα αὐτὰ τὰ θέλγητρα πηγαίνουν κατὰ διαβόλου. Χρυσὸς παραχωμένος εἰς τὴν γῆν.

(Ἐκ τινος καρτείου εἰς ἱκανὴν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἀπόστασιν τὸν φωνάζει φίλος.)

- Χαῖρε, θὰ περπατήσω.
- Ἐλα νὰ σοῦ δώσω ἕνα γλυκό.
- Εὐχαριστῶ, σ' τὸ γύρισμα.
- (Μετὰ μεγάλης φωνῆς.) Μὰ νὰ ἔλθῃς!

**
*

Οὐ! τί τέρατα! Μὰ τί βγαίνουν σ' τὸν περίπατο· ἂν εἶναι γι' ἄερα, ἂς ἀνέβουν σ' τὸν Λυκαβητόν. Ἀσχημὴ σ' τὸν περίπατο εἶναι φύλλο λαχάνου εἰς ἀνθοδέσμη.

**
*

(Σπυρδαλὴ καταπᾶνω τοῦ φίλος ὅστις μετὰ ἐξ μηνῶν ἀπουσίας ἐπανῆλθε ἐκ Ναυπλίου καὶ τὸν ἀσπάζεται τρις εἰς τὸ στόμα).

- Τί μοῦ κάνεις λοιπόν;
- Πότε ἦλθες;
- Χθὲς τὸ βράδυ. (Τὸν φιλεῖ ἀκόμη μιὰ.)
- Ἐ! ποῦ ν' ἀνταμωθοῦμε ἀπόψε;
- Ποῦ τρῶς, νὰ φᾶμε μαζί.
- Ἐ! τί εἶπες; Ἀ! ποῦ τρώγω! εἰς τῆς Ἀττικῆς, τῶν Ἀθηνῶν δηλαδή, ὄχι, ὄχι, μὰ δὲν θὰ εἴσθῃς σ' τὸ θέατρο, ἀνταμωνοῦμεθα ἐκεῖ.

**
*

Τὸν ξεφορτώθηκα κι' αὐτόν.

**
*

Ἄλλη φορεσιὰ πάλι σήμερα ὁ Κάπας. Μὰ ποῦ βρίσκει τὸν παρᾶ! 180 δρ. τοῦ στέλνει ὁ πατέρας του. Τῆς μισαῖς τῆς τρώγει σ' τὸ μπιλιάρδο, τῆς ἄλλαις μισαῖς σ' τὸ φαγῇ!... Αὐτὰ τὰ μυστήρια δὲν τὰ καταλαβαίνω.

(*Νέα κομπανία φίλων δρομολῶς ἐρχομένη ὀπισθεν του, κοιεῖται ἔφοδον ἐναντίον του. Ὅλοι ὁμοῦ:*)

— Πᾶμε σ' τοῦ Φίσερ;

— Εἶμαι ἀδιάθετος· δὲν θέλω μπίρα ἀπόψε.

— Ἔλααα τώρα!

(*Τὸν κάμνουν ἀνάρπαστον καὶ τὸν μεταφέρουν εἰς τοῦ Φίσερ*).

Καλιμπάν.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΑΡΕΡΓΑ.

Ἡ «Πρωτὰ» θὰ κάμῃ τὴν τύχην της μὲ τὰ ἀστυνομικὰ ἐπίσημα τὰ ὁποῖα δημοσιεύει.

Ὁ κ. Λογοθέτης ἔγινε πλέον ὁ μυθιστοριογράφος ἀστυνομικός. Γνωρίζει ὅλα τὰ ψευδώνυμα τῶν μαγκῶν καὶ διατάσσει τὰ ὄργανά του νὰ συλλάβουν ἓνα ληστικόπαιδα ἐπιδεικνύει τὰς ἀστυνομικὰς του γνώσεις ἀραδιάζων σωρὸν ψευδωνύμων μαγκῶν, ὡς ἄπειροί τινες συγγραφεῖς παρτάσσουν ὀνόματα ποιητῶν ἢ λογογράφων, οὓς μόλις γινώρῃσιν κατ' ὄνομα.

Ἀδιάφορον ὅμως εἶνε εἰς τὸν κ. Λογοθέτην, ἂν ὁ Μολύβης καὶ ὁ Κοκκάλης, ἂν ὁ Γκαμύλης καὶ ὁ Γιουρδῆς προειδοποιούμενοι ὑπὸ τοῦ κ. διευθυντοῦ ὅτι καταδιώκονται κρυβῶσι διὰ τινος ἡμέρας, ἵνα ξεφυτρώσουν ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν μύτην του, ὅταν δὲν θὰ καταδιώκωνται πλέον.

Ἀλλὰ τὰ ὄργανα τοῦ κ. διευθυντοῦ εἶναι διασκεδαστικώτερα αὐτοῦ. Τὸν ἀκούουν, ἀλλὰ τόσο πολύ, ὥστε τὸν παρακούουν.

Ἐπὶ παραδείγματι, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ φύλλου τῆς «Πρωτᾶς» τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, ὁ κ. Λογοθέτης διατάσσει τὸν κ. Τσακίρην:

— Τιμώρησον τοὺς σκοποὺς οἵτινες μὴ εὐρεθέντες εἰς τὴν θέσιν των κατέστησαν δυνατὴν τὴν κλοπὴν ἐνὸς πολυκρότου. Κεὶ ζήτησε παρ' οὗ τοῦ ἀντικείμενον ἐκλάπη τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κλέπτου ἵνα δυνηθῇ νὰ τὸν συλλάβῃ.

Ὁ κ. Τσακίρης ἀπαντᾷ:

— Ὁ σκοπός, ὅστις εἶνε ἀποδεδειγμένος ὅτι δὲν ἦτο εἰς τὴν θέσιν του ὅτε ἐγένεν ἡ κλοπή, πῆγεν εἰς τοῦ ἐμποροῦ νὰ τὸν ρώτησῃ τί τοῦ συνέβη. Ὁ ἔμπορος ὀργισθεὶς ἀπέναντι τοιαύτης εἰρωνίας τὸν ὕβρισε καὶ τὸν ἀπέπεμψε. **Κατ' ἡγήγελα** λοιπὸν τὸν ἔμπορον ἵνα τιμωρηθῇ.

Ὁ εὐφυὴς διευθυντὴς ὑπολαμβάνει τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ὡς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς του καὶ τὴν δημοσιεύει καυχώμενος ἐπὶ τῇ εὐπειθείᾳ τῶν ὀργάνων του.

Εἰς ἄλλο πάλιν φύλλον τῆς «Πρωτᾶς» ὑπεραπολογούμενος ὁ διευθυντὴς πάντοτε μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν χάριτος γράφει ὅτι ἀρτιὰ σφαζόμενα, διότι ἦσαν ἐλάσσων τῶν 5 ὀκάδων, ρίπτονται ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων εἰς τὸν **βόρβορον**.

Τώρα δὲ εἶναι ποῦ θὰ γεννηθῇ ἐκ τῆς σήψεως ἀφρευκτος χολέρα εἰς τὰς Ἀθήνας.

Τί νὰ σᾶς ποῦμε, ὁ κ. διευθυντὴς ἔγινε λίαν ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος.

Πρὸ ἐνὸς καφενεῖου κατὰ τὴν δενδροστοιχίαν Ἀμαλίας εἰς κλητὴρ κοιμᾶται ἡδονικώτατα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Εἰς εὐφυὴς διὰ κιμωλίας γράφει ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης διὰ μεγάλων γραμμάτων:

Ἄγρυπνος ὑπηρεσία ἀστυνομικῶν ὀργάνων.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Ἡ σοβαρότης εἰς πολλοὺς εἶναι τὸ προσώπετον τῆς μηδαμινότητος των. Ἡ Ἑλλὰς ἔχει τοιοῦτους οὐκ ὀλίγους, ἰδίως ὑπουργοθήρας.

Ἐρως ὑπανδρευμένης ὁμοιάζει πρὸς τὰς καλλιτεχνικὰς διαθέσεις στομάχου πλήρους ὅστις μόλις δύναται νὰ ἀνεχθῇ τεμάχια φασιανοῦ, ἐνῶ ἔρως κόρης ἔχει μεγάλην σχέσιν πρὸς γαστέρα πεινώσαν, δι' ἣν ὁ ξηρὸς ἄρτος τῆς φαίνεται ἀρωματικώτερος φασιανοῦ.

Ἡ λέξις *ειδικότης* ἐν Εὐρώπῃ δηλοῖ πλήρη σοφίαν ἐν τινε ἐπιστημονικῷ κλάδῳ. Ἐν Ἑλλάδι ἡ λέξις *ειδικότης* ἐφευρέθη ὅπως καλύψῃ τὴν πλήρη ἀμάθειαν.

Ἐν Εὐρώπῃ, ἐὰν ἔχητε ἀπορίαν περὶ τινος, σᾶς παραπέμπουν εἰς τὸν εἰδικὸν καὶ ὁ εἰδικὸς λύει τὴν ἀπορίαν σας. Ἐδῶ, ἐὰν συζητήτῃ μετὰ τινος φημιζομένου εἰδικοῦ, οὗτος διακόπτει πάντοτε τὴν συζήτησιν, λέγων:

— Ἀ! παρακαλῶ, παρακαλῶ, ἀφῆστε αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἐγὼ εἶμαι εἰδικὸς εἰς αὐτά.

Τοῦλάχιστον ὁ Σχαναρέλλος τοῦ Μολιέρου, ὁ πρόγονος τοῦ ἡμετέρου Τζάνης, ἦτο εἰδικὸς εἰς τὰ λατινικὰ μὲ τοὺς μὴ λατινίζοντας· οἱ ἡμέτεροι ὅμως εἰδικοί οὔτε ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ των εἶναι εἰδικοί.

Παραδείγματα. Ὁ κ. Ἀδαμόπουλος ὅστις τρίς τοῦλάχιστον τῆς ἡμέρας ἀπαρνέεται ἑαυτὸν ὡς οἰκονομολόγον, καὶ ὁ κ. Καζάκης ὅστις τρίς τῆς ὥρας ἐρωτᾷ ἑαυτὸν νὰ τοῦ πῇ εἰς ἑαυτὸν τοῦλάχιστον μυστικὰ **τέ εἶναι**.

ΔΙΑΜΑΝΤΑΚΙ.

Τυχαίνει κάποτε μικρὸ γυαλί
Νὰ ἦνε πεταμένο 'ς τὸ σοκάκι.
Ἐξαφνα ἀχτίδα ἡλίου τὸ φιλεῖ
Κι' ὅποιος τὸ βλέπει καὶ φωτοβολεῖ
Λέει: Ἀχ τί ὠραῖο διαμαντάκι!

Ὁ ἔρως μου τῆς στέλνει φῶς πολὺ.
Γιὰ ὅλους εἶνε ἓνα κοριτσάκι
Ἐάν ὅλα, μὰ γιὰ μὲ φωτοβολεῖ,
Εἶνε λουλουδί, ἄγγελος, πουλί...
Γιὰ σᾶς γυαλί· γιὰ μένα διαμαντάκι.

Ἀράχνη.